

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/114/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010106
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5620010106.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 21. februára 2023 prejednal odvolanie obžalovaného R. X., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/20/2020 z 8.6.2022 a taktó

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného R. X. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/20/2020 z 8.6.2022 bol obžalovaný R. X. uznaný za vinného, že:

dňa 31.7.2019 v čase o 15.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Mercedes - Benz, ev. č. LM 918 CF po účelovej komunikácii z Račkovej doliny smerom na hlavnú cestu č. II/537, okres Liptovský Mikuláš a v km 10,196 v križovatke s hlavnou cestou č. II/537, v úmysle odbočiť vľavo smerom na Podbanské, nedal prednosť v jazde prichádzajúcemu osobnému motorovému vozidlu Škoda Octavia, ev. č. 3SM6223, MPZ CZ, ktoré viedla N. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom M. XXX, okres U. C., Česká republika, po hlavnej ceste smerom z Podbanského na obec Pribylina, vošiel do križovatky a spôsobil tak zrážku vozidiel, pri ktorej spolujazdkyňa N. H. Ing. A. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. C. K. XX, M., Nemecko, ktorá sedela na pravom prednom sedadle v motorovom vozidle, utrpela zranenia - podvrtnutie krčnej chrbtice a narazenie - kontúziu v tvárovej časti, ktoré si u nej vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v dĺžke 4 až 5 týždňov a obžalovaný porušil ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. c) a § 21 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších zmien a doplnkov,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák.

Za to bol podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu súd uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 2 roky a 6 mesiacov. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/125/2020-128 zo dňa 31.12.2020, doručeného obžalovanému dňa 25.1.2021, právoplatného dňa 9.3.2021, ktorým mu bol podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienenečným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 14 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu

poškodenej Ing. A. Z. vo výške 121,69 eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú Ing. A. Z. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú N. H. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 8.6.2022 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania. Hlavné pojednávanie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Dňa 11.10.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného, v ktorom uviedol nasledovné argumenty:

„Týmto podávam odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, nakoľko nie som stotožnený s rozhodnutím, že som celkom vinný. Vyjadrenie odborníka z cestnej dopravy, ktorý uviedol, že auto poškodených išlo menej ako 100 km/hod, čo nie je možné. Výsledky sú nepresné a nemôžem sa s tým stotožniť, nakoľko mojím úsilím bolo bezpečne odbočiť doľava, čo som nestihol, nakoľko druhé vozidlo nešlo predpísanou rýchlosťou, určite nie takou, akou uvádza špecialista. Tento manéver, ktorý bol vyhodnotený ako zlý alebo chybný, mi zachránil život a to zdôrazňujem, že ak je občan SR vinný za to, že chce žiť, tak treba zmeniť znenie istých zákonov.. Navrhujem, aby bola v tomto prípade vykonaná rekonštrukcia nehody a verím, že reálna skúška ukáže mieru zavinenia. Reálnou skúškou overené merania rýchlosti v danom úseku dokážu moju nevinu, pretože som presvedčený, keby bola dodržaná predpísaná rýchlosť, k nehode nepríde, vodička druhého vozidla nepochopiteľne točila doprava, kedy narazila do môjho auta, pri normálnej rýchlosti pani vodička pribrzdí a pokračuje rovno na L. Hrádok a nie tak, ako to urobila, spanikárila zo svojej vysokej rýchlosti a točila na mňa, v prípade, ak neurobím potrebný manéver, toto odvolanie už nepíšem. Skutočnosť a reálna situácia hrajú v môj prospech a to by sa dalo dokázať navrhovanou rekonštrukciou, stále verím v spravodlivosť slovenských súdov...“
Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora ani poškodených k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Verejné zasadnutie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súdu prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný R. X. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Hoci obžalovaný vo svojej výpovedi poukazoval na to, že pred vjazdom do križovatky zastal tak, aby mal náležitý rozhľad, po vojení do križovatky zbadal prichádzať motorové vozidlo, ktoré išlo veľmi rýchlo, nadhadzovalo ho na koľajach na vozovke, podľa jeho odhadu vodička vozidla mohla ísť rýchlosťou 120-150 km/hod., rútila sa priamo na jeho vozidlo, na dvere vodiča. V dôsledku toho tvrdil, že dopravnú nehodu zavinila vodička motorového vozidla zn. Škoda Octavia, poškodená N. H. tým, že šla príliš vysokou rýchlosťou na to, aby mohol on správne zareagovať a zrážke vozidiel zabrániť. Vykonaným dokazovaním bol však preukázaný opak. Osoba podávajúca odborné vyjadrenie považovala z technického hľadiska výpoveď obžalovaného o tom, že po spozorovaní OMV zn. Škoda vo vzdialenosti 50-60 metrov, za 2 sekundy, zareagoval tak, že svoje vozidlo pribrzdil, zaradil spiatocku a začal cúvať, za neprijateľnú. Pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavných pojednaniach, najmä odborného vyjadrenia z odboru cestnej dopravy súd ustálil skutkový priebeh a dej dopravnej nehody tak, ako je uvedený v podanej obžalobe. Zo záverov odborného vyjadrenia, ktoré vypracovala osoba s odbornými znalosťami, zapísaná aj ako znalec v zozname znalcov, v odbore cestná doprava, odvetvie nehody v cestnej doprave a výpoveďou osoby podávajúcej odborné vyjadrenie Ing. K. L. na hlavnom pojednávaní mal súd preukázané, že primárnu príčinu

nehodovej udalosti je potrebné vidieť v nesprávnom spôsobe používania komunikácie (technike jazdy) obžalovaného, a to, že neuskutočnil vjazd do križovatky z technického hľadiska bez nebezpečenstva, a to nielen vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti vozidla zn. Škoda Octavia, ale aj vo vzťahu k rýchlosti vozidiel pre daný úsek predpísanej, obžalovaný teda vytvoril kolíznu situáciu, pretože vošiel so svojím motorovým vozidlom zn. Mercedes-Benz do koridoru pohybu motorového vozidla zn. Škoda Octavia. Veľmi dôležitým je zároveň zistenie, že aj keby vodička N. H. jazdila v čase jej pôvodnej reakcie rýchlosťou na úrovni 40-50 km/h., obžalovaný by ju aj v takom prípade ohrozil kritickým spôsobom.

Ako vyplynulo z odborného vyjadrenia poškodená N. H., teda vodička motorového vozidla zn. Škoda Octavia, síce v danom úseku jazdila vyššou rýchlosťou (cca 72 km/h.) než bolo stanovené dopravnou značkou, ktorá upravila najvyššiu povolenú rýchlosť

na danom úseku na 40 km/h., avšak úprava povolenej rýchlosti zo 70 km/h. na 40 km/h. sa nachádza len 15 metrov pred miestom stretu vozidiel, z výpovedí oboch poškodených pritom vyplýva, že vodička N. H. na daný príkaz značky ihneď reagovala a taktiež musela reagovať na náhlu prekážku v cestnej premávke, ktorú jej svojím konaním vytvoril obžalovaný. Z podaného odborného vyjadrenia jednoznačne vyplýva, že aj napriek tomu, že vo vzťahu k prekročeniu povolenej rýchlosti v danom úseku technika vodičky nebola správna, avšak podstatnou je skutočnosť, že svojím konaním nevyvolávala kolíznu situáciu vzhľadom na ostatných účastníkov cestnej premávky, pokiaľ oni vykonávali jazdu podľa predpísanej legislatívy, aj jej technika jazdy aj po rozpoznaní kolíznej situácie bola odborníkom v cestnej doprave vyhodnotená ako správna a z hľadiska bezpečnosti nevyhnutná. Preto súd považuje za absolútne vyvrátené tvrdenie obžalovaného o tom, že mala poškodená N. H. jazdiť rýchlosťou možno aj 120-150 km/h., čím zapríčinila situáciu, ktorá by viedla k vzniku kolíznej situácie a tým k zrážke. Preukázaným faktom je, že jej možnosti zabránenia vzniku dopravnej nehody boli výrazne obmedzené, resp. neboli žiadne. Uvedené úvahy vyplývajú

zo záverov odborného vyjadrenia, podľa ktorých jediným relevantným zabránením nehode

zo strany vodiča OMV zn. Mercedes-Benz bolo vykonávať jazdu v danom úseku správnou technikou jazdy, zároveň dôsledne predvídať možnú dopravnú situáciu na pridruženom úseku hlavnej cesty. Ak situácia na hlavnej ceste, prípadne vytvorený priestor zakrytého výhľadu vyžaduje zastaviť vozidlo na mieste dostatočného rozhľadu, obžalovaný to mal realizovať a vjazd do priestoru komunikácie hlavnej cesty vykonať až v bezpečnej situácii vzhľadom

na polohu a rýchlosť vozidiel bezpečné. Hoci vodička OMV zn. Škoda N. H. v danom úseku preukázateľne prekročila povolenú rýchlosť, aj keď nemožno hovoriť

o „neprimeranej rýchlosti“ (miesto reakcie na kolíznu situáciu bolo v mieste počiatku obmedzenia rýchlosti na 40 km/h.), aj v prípade, keby malo OMV zn. Škoda v danom úseku, v čase a priestore pôvodnej reakcie vodičky OMV zn. Škoda na kolíznu situáciu rýchlosť povolenú v danom úseku 50 km/h., prípadne nižšiu, pričom pohybový stav a trajektória pohybu OMV zn. Škoda by zostal nezmenený, je zrejmé, že k nehode by v takom prípade nedošlo a došlo by k priestorovému zabráneniu dopravnej nehody. Ak by OMV zn. Škoda zachovalo pôvodný pohybový stav, pričom je nutné, aby aj v tomto prípade vodička OMV

zn. Škoda strhla riadenie vpravo, OMV zn. Mercedes-Benz by včas opustilo koridor pohybu OMV zn. Škoda. Technika jazdy vodiča OMV zn. Mercedes-Benz bola nesprávna a vysoko riziková, aj keby vodička OMV zn. Škoda dodržala povolenú rýchlosť, lebo jej technika jazdy by aj v takom prípade vyžadovala jej okamžitú reakciu s následným intenzívnym brzdením. Obžalovaný by aj v tomto prípade ohrozil vodičku N. H. kritickým spôsobom. Technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča OMV

zn. Mercedes-Benz, ktorý uskutočnil vjazd z vedľajšej komunikácie na hlavnú cestnú komunikáciu vzhľadom na skutočnú, ale aj povolenú rýchlosť prichádzajúceho OMV

zn. Škoda technicky nesprávnym spôsobom, čím vytvoril potenciálnu kolíznu situáciu, ktorá vyústila k zrážke zúčastnených motorových vozidiel.

Z tohto vyplýva, že to bol práve obžalovaný, kto svojím správaním v cestnej premávke zapríčinil vznik zrážky motorových vozidiel. Súd pri vyhodnotení dôkazov nemôže opomenúť ani skutočnosť, na ktorú vo svojich výpovediach poukazovali poškodené, a síce, že obžalovaný v čase zrážky vozidiel mal obutú „plážovú“ obuv, ktorú možno považovať

za nestabilnú a nevhodnú na bezpečné vedenie motorového vozidla, čo taktiež mohlo prispieť k nesprávnej technike jeho jazdy. Táto skutočnosť nevyplýva len z výpovedí poškodených, ale bola potvrdená aj fotodokumentáciou, pretože na fotografii č. 43 vyhotovenej povereným príslušníkom PZ dňa 31.7.2019 o 16:31 hod. v rámci obhliadky miesta dopravnej nehody je zachytená osoba obžalovaného v krátkych nohaviciach a šľapkách tak, ako to popisovali obe poškodené.

Zranenia, ktoré v dôsledku dopravnej nehody utrpela poškodená Ing. A. Z. a mieru poškodenia jej zdravia v príčinnej súvislosti s nehodou mal súd preukázanú jednak výpoveďou poškodenej, ale aj prečítanými lekáorskými správami a znaleckým dokazovaním. Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazovej chirurgie sa jednoznačne vyjadril, že najzávažnejším utrpým zranením bolo podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré poškodená utrpela aj napriek tomu, že mala zapnutý bezpečnostný pás, pričom v dôsledku toho zranenia bola nútená podstúpiť ošetrovanie v nemocnici v Liptovskom Mikuláši, následne po prepustení do domácej liečby podstúpila vyšetrenia a ošetrovanie v mieste svojho bydliska, bola obmedzená bolesťami, imobilizáciou (štandardnú dobu imobilizácie znalec určil na dva až tri týždne), nosením krčného goliera, užívaním liekov proti bolesti, poruchami spánku, výrazným obmedzením svojím doterajších pracovných a pohybových aktivít. Obmedzenie obvyklého spôsobu života podľa znalca zodpovedá dobe 4 až 5 týždňov aj s dlhšou rehabilitáciou. Ako vyplýva zo znaleckého posudku, najmä u pripútaných jedincov pri frontálnom strete (náraz prednej ľavej časti OMV zn. Škoda Octavia do bočnej ľavej časti OMV zn. Mercedes-Benz) dochádza k prudkému pohybu hlavy dopredu a tým k hyperflexii, teda nekoordinovanému pohybu chrbtice dopredu, čím dochádza k poškodeniam vzhľadom na prudkosť a silu nárazu, uvedený mechanizmus vzniku zranenia podľa znalca zodpovedá popisovanej dopravnej nehode zo dňa 31.7.2019. Zo znaleckého posudku taktiež vyplynulo, že symptomatika zranenia nastupuje aj s odstupom 12-24 hodín, z týchto dôvodov absolútne nie je dôvodná obrana obžalovaného, že ide o špekulantstvo zo strany vodičky a spolujazdkyne, pretože podľa neho ku žiadnym zraneniam pri dopravnej nehode nedošlo, ani jedna sa nesťažovala na bolesti, nedržali sa za krk, ani nikde, nič im nebolo a po približne 30-45 minútach zavolali na miesto sanitku, pretože si zamysleli, že ju zrazu chcú privolať. S poukazom na výsledky znaleckého dokazovania a výpoveď znalca MUDr. Seleckého z odboru zdravotníctva, odvetvie úrazová chirurgia, je takáto obrana obžalovaného bezpečne vyvrátená. Súd mal napokon preukázané, že všetci účastníci dopravnej nehody boli pripútaní bezpečnostnými pásmi, inak by aj zranenie poškodenej mohlo mať závažnejší charakter. Objektivizovaná bola aj dĺžka práceneschopnosti poškodenej, ktorú znalec považoval za opodstatnenú dobu v čase od 1.8.2019 do 16.8.2019 a od 3.9.2019 do 6.9.2019, a objektivizovaný bol aj rozsah obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodenej A. Z., ktoré znalec ustálil na dobu 4 až 5 týždňov. Ublížením na zdraví sa pritom rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas - doba približne 7 dní - sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Uvedené následky na zdraví poškodenej spĺňajú pojem ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaný uvedený následok na zdraví poškodenej zavinil vo vedomej nedbanlivosti, pretože vedel, že porušením pravidiel v cestnej premávke môže inému účastníkovi cestnej premávky spôsobiť poruchu zdravia, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že jeho konaním ku takému následku nedôjde. Zároveň mal súd preukázané, že medzi nedbanlivostným konaním obžalovaného a spôsobeným následkom (ublížením na zdraví poškodenej) je príčinná súvislosť. Obžalovaný ako zodpovedný subjekt počas vedenia motorového vozidla nejazdil spôsobom disciplinovaným a ohľaduplným tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, neprispôbil svoje správanie dopravnotechnickému stavu cesty a situácii v cestnej premávke, nevenoval sa plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, taktiež pri vchádzaní na cestu z účelovej komunikácie, porušil povinnosť dať prednosť v jazde vozidlu idúcemu po ceste, čím pri vchádzaní z vedľajšej cesty smerom doľava do priestoru hlavnej cesty, odkiaľ prichádzalo osobné motorové vozidlo vedené poškodenou, vodičkou N. H., spôsobil stret vozidiel, ktorý mal za následok spôsobenie ujmy na zdraví inému účastníkovi cestnej premávky poškodenej, spolujazdkyni A. Z.. Ako vodič preto konal v rozpore s ustanoveniami § 3 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. c/ a § 21 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, preto je porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom, lebo v danom okamihu ide o bezprostredné ohrozenie druhého účastníka cestnej premávky. V priamej príčinnej súvislosti s porušením citovaných ustanovení došlo k vzniku nehodovej udalosti a škodlivému následku. Je nepochybné, že vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý sa prechodne dlhodobo zdržiaval v meste F. D., cesty v okolí mesta sú mu známe, je dôvodné predpokladať, že bol uzrozumený s tým, po akej komunikácii sa s vozidlom pohybuje, v akých podmienkach a ako vodič bol povinný tomu prispôbiť svoje správanie v cestnej premávke. Výpovede oboch poškodených súd vyhodnotil ako súladné so všetkými vykonanými dôkazmi o dôvodoch vzniku a priebehu dopravnej nehody, ktoré vyplynuli najmä na podklade odborného vyjadrenia z odboru cestnej dopravy a záverov znaleckého posudku z odvetvia úrazovej chirurgie, ale aj s listinnými a vecnými dôkazmi, ktoré boli prečítané a oboznámené na hlavnom pojednávaní. Súd vyhodnotil závery, ku ktorým dospel znalec spracovaním znaleckého posudku z odboru zdravotníctva k utrpým zraneniam poškodenej A. Z. a k mechanizmu ich vzniku, ako aj k dobe obmedzenia obvyklého spôsobu

života a odborné vyjadrenie z odboru cestnej dopravy, nehody v cestnej doprave, k okolnostiam majúcim vplyv na určenie vzniku, priebehu a následkov dopravnej nehody, ako vhodné. Každý z odborníkov (znalec a osoba podávajúca odborné vyjadrenie) zaujal konkrétne stanovisko ku všetkým podstatným otázkam ohľadne utrpených zranení, ich vzniku a dobe liečenia, ako aj príčin, vzniku, priebehu a následkom dopravnej nehody, v ich záveroch nevznikli žiadne pochybnosti zásadného charakteru, najmä o príčinách vzniku dôvodov dopravnej nehody (nesprávna technika jazdy obžalovaného), ktoré boli v priamej príčinnej súvislosti so zraneniami poškodenej A. Z., a ktoré by mohli viesť k akémukoľvek spochybneniu viny obžalovaného za žalovaný skutok. Ich závery sú jasné, presvedčivé, súd nemá dôvod im neveriť a o ich odbornej fundovanosti a objektívnosti súd nemá žiadne pochybnosti. Z týchto dôvodov ani námietky obžalovaného voči znaleckým posudkom

a odborným záverom, ku ktorým dospel znalec MUDr. Selecký a osoba podávajúca odborné vyjadrenie Ing. L., považuje súd za nedôvodné a neopodstatnené a zároveň ničím nepreukázané a súd nemá dôvod pochybovať o odbornej úrovni záverov, ku ktorým znalec a osoba podávajúca odborné vyjadrenie svojou odbornou činnosťou dospeli. Napokon obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že si zabezpečí znalecký posudok z odboru dopravy, ktorý súdu predloží, na čo má v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku nepochybne právo, avšak do dňa vyhlásenia dokazovania za skončené aj napriek tomu, že od jeho ním prezentovaného úmyslu ubehli takmer dva roky, tak neučinil.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd ustálil, že obžalovaný R. X. dňa 31.7.2019 v čase o 15.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Mercedes - Benz, ev. č. LM 918 CF po účelovej komunikácii z Račkovej doliny smerom na hlavnú cestu

č. II/537, okres Liptovský Mikuláš, pričom v km 10,196 v križovatke s hlavnou cestou

č. II/537, v úmysle odbočiť vľavo smerom na Podbanské, nedal prednosť v jazde prichádzajúcemu osobnému motorovému vozidlu Škoda Octavia, ev. č. 3SM6223, MPZ ČR, ktoré viedla N. H. po hlavnej ceste smerom z Podbanského na obec Pribylina, obžalovaný vošiel do križovatky a spôsobil zrážku vozidiel, pri ktorej spolujazdkyňa N. H. Ing. A. Z., sediaci na pravom prednom sedadle, utrpela zranenia - podvrtnutie krčnej chrčtice a narazenie - kontúziu v tvárovej časti, ktoré si u nej vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v dĺžke 4 až 5 týždňov, po ktoré bola rovnako aj obmedzená v obvyklom spôsobe života, pričom R. X. svojím konaním porušil ustanovenia zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, konkrétne § 3 ods. 1, ods. 2 písm. a/, pretože účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone, správať sa disciplinovane

a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam, § 4 ods. 1 písm. c/, pretože je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke, a § 21 ods. 1, podľa ktorého je vodič povinný pri vchádzaní na cestu z pozemku ležiaceho vedľa cesty, areálu s obmedzeným prístupom, oploteného objektu, garáže, parkoviska, obrátiska električiek a podobných miest, z poľnej cesty, z lesnej cesty, z cestičky pre cyklistov, z obytnej zóny alebo z pešej zóny, dať prednosť v jazde vozidlu idúcemu po ceste, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví v zmysle

§ 158 Trestného zákona, preto ho súd uznal vinným. Súd dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní považoval za preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením povinností obžalovaným upravených zákonom o cestnej premávke a následkom na zdraví poškodenej. Na základe takto zisteného skutkového stavu a vyhodnotenia dôkazov, súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinoty) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento v podstate namieta správnosť podaného odborného vyjadrenia a vinu na žalovanom skutku pripisuje poškodenej. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku. Okresný súd sa vierohodnosťou odborného vyjadrenia dostatočným spôsobom zaoberal a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody a trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy vozidiel obžalovanému R. X.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie

noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia absencie poľahčujúcich okolností, správneho zistenia jednej príťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, správnej aplikácie ustanovení § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, výkon ktorého podmienene odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov, a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 2 roky a 6 mesiacov, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Rovnako preskúmal nadriadený súd aj správnosť výrokov rozsudku okresného súdu o náhrade škody a rovnako zistil, že aj tieto výroky zodpovedajú stavu veci a zákonu.

Odvolačný súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného R. X. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.